

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Organul oficial al asociațiunii institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu

Apare odată pe săptămână.

Redacțiunea și administrațiunea: Sibiu, Strada Bayer Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în față: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500—; pentru particulari Lei 400—; pentru cooperative funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300—. În străinătate Lei 800—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare cm. Lei 6—

Director: **Constantin Popp.**

Redactor: **Dr. Mihai Veliciu.**

Sumarul:

Raționalizarea serviciilor publice. — Anteproiectul codului comercial. — Funcționarea registrului de comerț. — *Cronica:* Cotele adiționale pentru drumuri. Întreprinderile forestiere române S. A. Comerțul lemnului S. A. Cluj.

Raționalizarea serviciilor publice.

La fiecare schimbare de guvern se pune mereu problema funcționarilor publici. Din statisticile întreprinse în diferite ocazii, s'a constatat că posedăm prea mulți funcționari, față de câți poate suporta bugetul statului și mai cu seamă față de ceea ce reclamă serviciile. Dar s'a constatat și nu s'a luat nici o măsură. Ba mai mult decât atât, s'a observat paradoxul că deși constatarea era întemeiată, guvernele cari au organizat statisticile, în complet desacord cu rezultatele constatărilor, numiau o nouă serie de slujbași. În felul acesta problema revine mereu ca un flux de valuri în care nimeni nu poate interveni.

Este evident, că recensămintele organizate pentru găsirea numărului funcționarilor publici, nu constau numai din simpla lor înșirare numerică ci în mod precis și științific ele se puneau ca determinarea serviciului pe care-l îndeplinește funcționarul și mai cu seamă coordonarea cadrelor în care el activează. Pentru că la noi a fost suficient să se creieze o lege nouă, un serviciu nou, pentru că fără nici un studiu prealabil dacă acest serviciu putea fi înglobat unuia existent, sau dacă problemele lui cer numai decât un cadru de funcționari și

chestiunea se rezolva net, prin noi numiri. Și e știut că orice birou nou înființat și oricât de modest ar fi el în ce privește cadrul activității sale, trebuia să aibă cel puțin un șef, un subșef, un arhivar și o dactilografă. Că acești funcționari au de lucru toată vremea, că dactilografa e sau nu necesară, despre acest lucru nimeni nu se întreba.

Dela aceste considerente plecând, problema funcționărească a devenit o chestiune de surescitare a opiniei publice. Populația este pe drept cuvânt scandalizată; că orice băietan cu câteva clase de liceu sau poate chiar fără de ele, devine subit funcționar public. Și această scandalizare este mai mult sau mai puțin justificată. Dar pentru faptul însuși, nu funcționarul e vinovat, ci acela care-l numește. Iar din slăbiciunea aceasta a numirilor spontanee, însăși clasa funcționărească se depreciază și se demoralizează.

Se depreciază pentru că dacă sub această numire generică de funcționar, se cuprinde toată gloata de numiți în mod legal sau ilegal, cu sau fără studii, fiecare nou venit mărește masa de oameni din această categorie. În acest fel manifestarea necorespunzătoare a unei părți din această masă, pune pecetea definiției pentru întreaga categorie.

Dar să zicem că acest lucru n'ar putea fi un obiect de discuție. S'ar putea spune că gradul de apreciere sau de depreciere a unei țagme, nu atinge cu nimic autoritatea statului. Să admitem deci acest lucru, deși un statut riguros impune unui numit într'o funcțiune publică, atâtea îndatoriri câte nu poate suporta.

Mai importantă însă devine problema demoralizării acestor oameni. Pentrucă în felul în care pătrund în ea diferiți protejași și susținuți, niciodată clasa funcționarească nu poate păși solidară la revendicarea drepturilor încălcate. Deși atât de numeroasă, această clasă suferă permanent insulta unora de sus și chinul echilibrării fiecărui buget pe spatele ei.

Iar dacă totuși se găsește cineva care să deschidă gura, tot așa de repede se găsește zece inși ca să i-o înfunde.

În felul în care se desfășoară lucrurile problema clasei funcționarești, nu se mai poate rezolva lăsând pe unii pe drumuri și amenințând pe alții, la fiecare întocmire a bugetului. Din moment ce se consideră că funcționarul îndeplinește o slujbă utilă și necesară este evident că situația lui trebuie astfel aranjată, încât să-și poată îndeplini nu numai îndatoririle sale materiale, ci și pe cele morale și sociale. Dar aranjarea acestei chestiuni nu se mai poate face decât în cadrul general al ideilor moderne economice ce guvernează întreaga lume. Cea mai acută problemă ce se pune în această ordine de idei, este raționalizarea administrației. Ce înseamnă raționalizare, nu este cazul să mai definim. S'a vorbit atât de mult în jurul acestei chestiuni, încât a mai defini din nou lucrurile, ar însemna să mai repetăm cele-ce s'au spus de nenumărate ori.

În această ordine de idei a raționalizării, trebuie reorganizate toate serviciile publice. Un studiu amănunțit și însoțit de schemele necesare de legătură și interdependență între servicii și administrații, este singurul în măsură să definească numărul de funcționari necesari serviciilor publice.

Până acum nu s'a trecut la aceste studii. Sau dacă și s'a trecut, ele au fost făcute atât de în pripă, încât neînglobând tot mecanismul chestiunilor, mai rău a stricat decât a dres. Apoi este o foarte mare greșală a se crede că o comisiune ad-hoc formată și cu specialiști din străinătate (ah acești specialiști streini) rezolvă chestiunea organizării serviciilor publice în cadrul raționalizării, conform cerințelor noastre. Nu, nici odată nu. Pentrucă organizarea serviciilor publice ale unei țări, s'au chiar serviciile unei

instituțiuni particulare, s'a născut dintr'o stare de lucruri specifică și caracteristică, pe care n'o poate pipăi orice nou venit. Pe urmă sunt chestiuni cari intervin atât de rar în mersul serviciului, încât este necesar un timp relativ lung de observație, pentruca să poată fi înglobat totul într'o schemă generală de organizare. Așa stând lucrurile, comisiuni ad-hoc numite pentru organizarea serviciilor publice și mai cu seamă cu membrii în afară de cadrul lor, însemnează energie pierdută în vânt.

Dar nu e numai atât. Inseși legile neglijează factorul acesta al raționalizării. Pentrucă la aducerea lor, nimeni și nici odată n'a căutat să coordoneze prevederile lor, cu ale celorce erau deja în ființă. Așa este de exemplu chestiunea carnetelor de alegător, contribuabil și identitate. Un spirit prevăzător le-ar fi înglobat pe toate într'unul singur. Pentrucă dacă pot să fie cetățeni nealegători, sau necontribuabili, aceste fapte s'ar fi putut prevedea în anumite rubrici, s'au în anumite file. Astfel în unul și același carnet, fiecare funcționar dela serviciile sau autoritățile competente și-ar fi putut face remarca ce-l privea. S'ar fi economist deci nu numai prețul carnetelor (e adevărat că tot contribuabilul îl plătește și încă cu câștig pentru administrația care-l emite) dar mai cu seamă munca ce se pune de a-i stabili identitatea, semnamentele, starea civilă etc., a posesorului și deci o serie cel puțin dintre funcționarii cari fac oficiile respective. Acesta este caz elocvent, dar de sigur că nu e singurul. Câte chestiuni nu s'ar putea simplifica printr'o mai bună posibilitate de comunicație între servicii, s'au prin definirea mai precisă a punctelor de contact.

Un ziarist își exprima mai zilele trecute admirația sa, față de felul cum Americanii au organizat administrația telefoanelor. Și nu pentru cine știe ce motiv, ci pentru unul foarte simplu. Anume prezentându-se la ghișeu pentru a-și plăti taxa telefonului său particular, observă că uitase avizul acasă. Dar a fost o revelație. Pentrucă încasatorul nici nu i-a cerut avizul ci în câteva momente totul s'a aranjat. Funcționarul administrației de stat te-ar fi trimis de sigur întâi după aviz, pe urmă te-ar fi căutat prin 2—3

registre, te-ar fi iscălit prin alte 2—3 și abia după 1 oră ti-ar fi dat drumul să ieși. Ori în culanța introdusă de Americani, nu era decât o diviziune a muncii, o raționalizare bazată pe bunul simț.

În acest cadru se pune de acum înainte problema funcționărească: nu angajarea funcționarului va crea serviciul, ci serviciul însuși va cere angajarea funcționarului. Iar în această ordine de idei trebuie să se suprime cu desăvârșire birocratismul, pentruca slujba să constea din muncă, iar nu din rezolvare de hârtii. Dar acum problema nu se poate rezolva cu toptanul. Dor fi evident mai mulți funcționari decât sunt necesari. Ei bine, există metode pentruca serviciile publice să fie descongestionate, fără să se calce nimănui drepturile și fără ca cineva să fie lăsat pe drumuri. Aceste măsuri ar fi cam cele ce urmează:

a) Funcțiunile trebuie încadrate cu titlul școlar sau academic ce trebuie să-l aibă funcționarul, în schema de organizare a serviciului. Acest lucru este necesar pentrucă numai un om cu înțelegerea perfectă a chestiunilor ce-i sunt afectate poate să propună îmbunătățiri în legătură cu serviciul.

b) Ieșirea la pensie a unora, să nu însemneze angajarea altora, ci să se distribuie atribuțiunile celui plecat între cei rămași până ce planul de organizare schematică va fi îndeplinit.

c) Odată ajunsă administrația la un regim normal, angajările să se facă totdeauna dela cel mai inferior grad pentru categoria de titlu cerută de serviciu, pentrucă numai astfel slujbașul va putea să vadă ce e bine și ce e rău în mersul serviciului și să contribuie cu directive ori de câte ori i se va cere concursul.

Procedând în felul văzut, vom putea în mod automat să rezolvim și problema salarizării, salarizare care va trebui să fie unică pentru aceiași categorie de slujbași și astfel întocmită încât să-i sustragă pe slujbași dela tentații. În felul acesta poate că lefurile s'ar mări, dar s'ar compensa veniturile prin introducerea corectitudinii în viața publică, fapt care după raționalizare ar egala cu o a doua revoluție în administrația țării.

Ing. GH. BRÂNDUȘ.

Anteproiectul codului comercial.

XII.

Funcționarea societăților pe acțiun. Despre adunările generale.

(Art. 197—226)

Anteproiectul menține împărțirea uzuală în adunări generale *ordinare* și adunări generale *extraordinare*. Deosebirea esențială între aceste două feluri de adunări generale este aceea, că atribuțiunile adunării generale ordinare se referă la actele normale de administrare, (aprobarea bilanșului, numirea și descărcarea administratorilor și a cenzorilor, stabilirea retribuțiilor pentru administratori și cenzori etc.), pe când hotărârile adunărilor generale extraordinare, pentru cari se și cere o majoritate de voturi mai mare, pot atinge fondul sau existența societății (fuziunea sau dizolvarea societății, urcarea sau reducerea de capital, modificarea obiectului principal, modificarea statutelor, mutarea sediului) sau ele comportă alte chestiuni de importanță cardinală pentru societate (emiterea de acțiuni privilegiate și de obligațiuni).

Adunarea generală este instrumentul supremei voinți a societății, un fel de parlament al societății unde deliberratorii sunt asociații, adecă proprietarii acțiunilor. Este firesc că în o colectivitate organizată, care trebuie să-și exprime o *singură* voință, foarte rareori se poate obține o hotărâre unanimă și soluția nu poate fi alta decât o *majoritate* a celor îndreptățiți a-și manifesta voința. Principiul majorității care a fost adoptat în toate mecanismele sociale, a dat loc la multe abuzuri nu numai în viața politică, dar și în viața societăților comerciale. Abuzurile se îndreptau — și se îndreaptă și azi — de regulă în contra intereselor micilor acționari, sau adeseori chiar și în contra intereselor societății. Sunt nenumărate cazurile, când o mână de mari acționari acaparează prin mijloace dolozive patrimoniul întregii societăți în interesul lor personal, exploatând în mod criminal interesele acționarilor în minoritate.

Aceste abuzuri au dus la necesitatea de a se afla cele mai potrivite norme

legale pentru apărarea intereselor micilor acționari și chiar a intereselor societății împotriva tendințelor de fructuare a câtorva mari acționari. Anteproiectul s'a făcut interpretul acestor tendințe de nivelare și coordonare de interese opuse prin multe dispozițiuni originale, cari reglementează *exercițiul dreptului de vot*.

Pentru cazul când în administrațiunea curentă a societății și-ar manifesta acte păgubitoare intereselor generale ale societății sau ale acționarilor, anteproiectul acordă dreptul acționarilor cari reprezintă cel puțin $\frac{1}{20}$ parte din capitalul social de a cere administratorilor să convoace adunarea generală extraordinară. Dacă nici administratorii, nici censorii nu convocă adunarea în termen de o lună, *convocarea o face judecătorul oficiului și tot el o și prezidează*.

Anteproiectul spune că „poate” convoca textul corect însă care ar rezulta din intențiunea acestei dispozițiuni, ar fi că judecătorul este *obligat* a convoca adunarea. Cerem prin urmare corecțiunea cuvenită. Chestiunea cea mai importantă: *numărul voturilor în adunarea generală*, anteproiectul o rezolvă de asemenea în direcția apărării micilor acționari dispunând, că „*un singur acționar nu poate avea mai mult de o cincime din numărul voturilor reprezentate în adunarea generală*”. Acționarul care posedă *dela 5—100 acțiuni*, are un vot pentru *fiecare cinci acțiuni*, și *peste 100 acțiuni are un vot pentru fiecare grup de 25 acțiuni*. (§ 204).

Pentru a se pune capăt practicei de până acum, conform căreia marii acționari împărțiau acțiunile lor în preajma adunării generale la *oameni de paie* și astfel își creiau *majorități fictive* după placul lor, anteproiectul prevede dispozițiunea, că „*Pentru a putea lua parte la adunarea generală, acționarul va trebui să facă dovadă că a dobândit acțiunile cu cel puțin 3 luni înainte de ziua fixată pentru adunare*”. (Art. 205), și *fiecare acționar odată cu acțiunea va depune și actele cari dovedesc proprietatea*”.

În ce privește acțiunile la purtător, observ, că legea burselor și practica comercială au introdus uzul achiziției de acțiuni la purtător prin *borderouri*. Proprietățile acestor acțiuni se va putea do-

vedi prin aceste borderouri, cari sunt menite să apere și interesele fiscale.

Pentru a împiedeca speculațiunile ce se fac cu acțiunile neachitate, proiectul prevede că „*exercițiul dreptului de vot este suspendat pentru acționarii care nu sunt la curent cu vărsămintele exigibile*” (scadente) (§ 205).

Un alt obicei în practica actuală este acela, că administratorii și directorii trimis acționarilor procuri în alb pentru semnare, pe care apoi conducătorii societății le completează cu numele aderenților lor — un fel de „*oameni de paie*” și aceștia. Evident că astfel acționarii indolenți renunță la dreptul lor elementar de a controla agendele societății chiar în favorul aceluia, pe cari sunt chemați să-i controleze și cari cunoscând această apatie a acționarilor, o și exploatează uneori în interesul lor personal, trecând peste interesele societății sau ale acționarilor reprezentați prin procuri. Pentru a curma sau cel puțin a atenua acest inconvenient, proiectul prevede că *numai acționarii pot reprezenta pe ceilalți acționari la adunările generale în baza unei procuri scrise și că „administratorii și funcționarii societății nu pot reprezenta pe acționari*”. (Art. 207).

Tot pentru a împiedeca majoritățile fictive prin oameni de paie, anteproiectul a penalizat transmiterea de acțiuni numai în vederea adunării generale, stabilind pentru astfel de fapte închisoare până la o lună sau amendă dela 1000 Lei până la 10.000 Lei. De aceeași pedeapsă sunt pasibili și cei ce votează în baza acestor acțiuni, adică acționarii fictivi (Strohmman).

Cu toate acestea nu credem că creiarea de majorități fictive va fi zădărnicită pe viitor. — Apatia condamabilă a acționarilor, cari se complac în atitudinea minorilor puși sub tutelă, nu poate fi suplinită prin nici o măsură legală. — Ei înșiși trebuie prin urmare să se intereseze de mersul societății.

Codurile azi în vigoare au lăsat nelămurită o altă foarte însemnată chestiune: *Cine exercită votul după acțiunile cari nu sunt în posesiunea faptică a proprietarului?*

Anteproiectul reglementează câteva din aceste eventualități și anume cazul gajului și al uzufructului.

„Când acțiunile sunt date în gaj dreptul de vot aparține proprietarului. În acest scop creditorul gagist după cererea făcută în timp util de proprietar, este obligat să depună acțiunile la sediul societății, unde se ține adunarea generală. — Dacă creditorul gagist se opune, proprietarul acțiunii poate cere președintelui de tribunal să ordone depunerea, care se pronunță prin o încheiere cu drept de execuție provizorie. — Încheierea ține loc de depunerea acțiunilor. (Art. 208).

Precum se vede, proiectul soluționează chestiunea în mod *original* și *arbitrar*. Arbitrar pentru că dreptul de gaj după codul civil este în drept real de posesiune exclusivă. Gagistul nu este dator să elibereze obiectul care garantează creanța lui înainte de a i se fi plătit creanța. Soluția anteproiectului taie adânc în normele civile. *Mai firesc și mai juridic ar fi, dacă dreptul de vot după acțiunile gajate ar fi suspendat până la eliberarea acțiunilor, căci pe acest timp și dreptul proprietarului de a dispune asupra lor este suspendat.*

Anteproiectul nu precizează apoi dacă dispoziția este de *ordine publică*? sau părțile pot statua prin liberă învoială și contrariul?

Având în vedere însă tendința legiuitorului de a împiedeca creierea de majorități fictive, ceea ce îndeosebi ar fi foarte ușor prin acțiunile depuse în gaj, — concludem că dispoziția nu poate fi modificată prin convenția părților. Mai simplu ar fi bine înțeles, ca *proiectul definitiv să fie complectat cu o dispozițiune expresă în acest sens.*

Va trebui apoi complectat proiectul și cu o dispoziție, care să reglementeze problema riscului. A cui e dauna dacă acțiunea se pierde în timpul dela eșirea din posesiunea gagistului până la înapoierea ei? (De ex. se pierde la poștă etc.)

Este mai juridică soluțiunea dată de anteproiect *acțiunilor grevate cu drept de uzufruct*. Dreptul de vot după aceste acțiuni este împărțit și anume: *în adunările generale ordinare ele sunt reprezentate de uzufructuar, fiindcă în aceste adunări se decid chestiunile cari privesc normala funcționare a societății și îndeosebi hotărârea asupra veniturilor (dividendelor) acțiunilor, cari revin uzufructuarului. În*

adunările generale extraordinare dimpotrivă acțiunile sunt reprezentate de către nudul proprietar. (Art. 209) pentru că aceste adunări decid chiar asupra nudei proprietăți, asupra substanței patrimoniului social. — În acest caz uzufructuarul este obligat la avizul proprietarului să depună acțiunile. Pentru cazul când uzufructuarul nu ar depune acțiunile anteproiectul nu prevede măsuri de constrângere ca la acțiunile gajate, ci acordă dreptul proprietarului de a-și dovedi proprietatea prin ori-și-ce mijloace. Este desigur o dispoziție incompletă aceasta, și pentru considerațiune de consecvență ar trebui acordat și aici dreptul de constrângere.

Este mană anteproiectul și din motivul că nu precizează dreptul de vot după *acțiunile aflate în depozit la bănci sau date în report*. Este adevărat că depozitarul trebuie să libereze acțiunile la ordinul proprietarului, dar ce se întâmplă atunci când acesta ar fi dator cu cheltueli și taxe de depozit? Acest caz ar fi analog cu acela al acțiunilor gajate.

Tot pentru garantarea intereselor acționarilor în minoritate anteproiectul prevede, că *acționarii au dreptul să verifice tabloul de prezență a acționarilor, și astfel pot să împiedece eventual votarea ilegală.*

O inovațiune — de altcum dela sine înțeleasă — a anteproiectului este aceea, că *acționarii cari reprezintă întreg capitalul social în adunarea generală, pot să delibereze și asupra altor chestiuni necuprinse în ordinea de zi, și fără observarea publicității prevăzută de lege.*

Prin dispoziția aceasta se rezolvă problema controversată, dacă adunarea generală are dreptul să modifice propunerile administratorilor? Sau are dreptul numai de a admite sau respinge propunerile făcute? Hotărâri cari ar atinge chestiuni necuprinse în ordinea de zi, și despre cari deci acționarii nu au putut lua cunoștință, nu pot fi aduse decât de totalitatea acționarilor.

Da urma).

Dr. IOACHIM TOLCIU, Cluj.

Funcționarea registrului de comerț.

Condițiunile de înmatriculare

A apărut în „Monitorul Oficial” regulamentul pentru aplicarea legii registrului de comerț, care precum se știe, va funcționa pe lângă fiecare Cameră de comerț din țară.

Inmatricularea comercianților.

Regulamentul stabilește că orice comerciant este obligat, ca înainte de începerea comerțului său dela data achizițării unui fond de comerț, să ceară înmatricularea sa în registrul comerțului oficiului Camerei de Comerț și de Industrie, în circumscripția căreia urmează să exercite acest comerț.

Cererea de înmatriculare a unui comerciant, trebuie să arate:

- a) Numele, pronumele, naționalitatea, (cetățenia), de origine a comerțului și acea dobândită;
- b) Firma comercială și diferitele embleme întrebuintate în comerț;

Dacă e străin, numărul, data și termenul de valabilitate al livretului de exercitare a profesiei în țară, precum și autoritatea dela care emană;

- c) Data și locul nașterii comerciantului;
- d) Obiectul și felul comerțului;
- e) Sediul întreprinderii, (județul, localitatea, strada și numărul) și adresele sucursalelor sau agențiilor întreprinderii, în țară sau străinătate;
- f) Data începerii comerțului;
- g) Brevetele de invenție exploatate, indicându-se titulara, numărul și data lor;
- h) Mărcile de fabrică sau de comerț, proprietatea comerciantului, indicându-se numărul, data și locul întabulării lor;
- i) Imputernicirea dată pentru gerarea afacerilor, arătându-se felul imputernicirii, numele, pronumele, naționalitatea, domiciliul și puterile reprezentantului.

Imputernicitul va depune semnătura sa la oficiu pentru a fi păstrată.

Această depunere va fi făcută în fața secretarului Camerei de Comerț și de Industrie, însărcinat pentru aceasta, în fața înlocuitorului său, sub formă autentică;

j) Activitatea anterioară a comerciantului în întreprinderile pe care el le mai exploatează:

h) Actele de autorizare și abilitare pentru exercițiul comerțului, când comerciantul este incapabil;

l) Regimul matrimonial sub care comerciantul este căsătorit.

Inmatricularea societăților.

Sunt supuse înmatriculării în registrul comerțului sediului social, toate societățile comerciale.

Inmatricularea va trebui să fie cerută în termen de o lună dela constituirea societății. Cererea va fi semnată de cel puțin unul din asociații nemărginti răspunzători, în societatea în nume colectiv și comandită simplă; de cel puțin unul din administratorii sau directorii societăților pe acțiuni ori cu răspundere limitată, având semnătură socială, precum și împuterniciții societăților de asigurare mutuală.

Cererea de înmatriculare a unei societăți comerciale, trebuie să arate;

- a) Firma socială și emblemele întrebuintate;
- b) Natura (felul) societății;
- c) Numele și pronumele asociaților societății în nume colectiv și al comandanților din societatea în comandită simplă, naționalitatea (cetățenia) lor de origine și acea dobândită;

Dacă sunt străini, numărul, data și termenul de valabilitate al livretului de exercitare a profesiei în țară, precum și autoritatea dela care emană;

- d) Obiectul societății;
- e) Sediul social și adresele sucursalelor, sau agențiilor din țară sau din străinătate, (județul, localitatea, strada și numărul);
- f) Capitalul subscris, cel vărsat în numerar și în natură;

Orice spor de capital, cum și orice reduceri de capital, aprobată de adunările generale ale societăților, conform art 148 din codul comercial;

g) Dacă societatea este cu capital variabil, suma nominală, sub care capitalul social nu mai poate fi redus;

h) Data la care societatea a fost legalmente constituită să funcționeze și durata ei;

i) Brevetele de invenție exploatate, indicându-se titulara, numărul și data lor;

j) Mărcile de fabrică sau de comerț proprietatea societății, indicându-se numărul și data întabulării;

h) Numele și pronumele asociaților, administratorilor, censorilor sau celor de alt fel legalmente autorizați să administreze sau să reprezinte societatea, naționalitatea, (cetățenia) lor, domiciliul lor și puterile acordate.

Signătura persoanelor menționate mai sus va fi păstrată la oficiu.

Taxele de registru.

Regulamentul prevede perceperea următoarelor taxe:

*Inmatriculări.***FIRME INDIVIDUALE:**

Pentru oficiul Camerei de Comerț și de Industrie 400 Lei.

Pentru oficiul central 100 Lei.

FIRME SOCIALE:

a) Cu un capital până la 1.000.000 Lei:

Pentru oficiul Camerei de Comerț 1000 Lei.

Pentru oficiul central 250 Lei.

b) Dela 1—5.000.000 Lei:

Pentru oficiul Camerei de Comerț 2000 Lei.

Pentru oficiul central 500 Lei.

c) Dela 5—10.000.000 Lei:

Pentru oficiul Camerei de Comerț 3000 Lei.

Pentru oficiul central 750 Lei.

d) Peste 10.000.000 Lei:

Pentru oficiul Camerei de Comerț 4000 Lei.

Pentru oficiul central 1000 Lei.

*

Firmele existente la data punerii în vigoare a legii asupra registrelor de comerț:

FIRME INDIVIDUALE:

Pentru oficiul Camerei de Comerț 200 Lei.

Pentru oficiul central 25 Lei.

FIRME SOCIALE:

a) Cu un capital până la 1.000.000 Lei:

Pentru oficiul Camerei de Comerț 250 Lei:

Pentru oficiul central 75 Lei.

b) Dela 1—5.000.000 Lei:

Pentru oficiul Camerei de Comerț 500 Lei.

Pentru oficiul central 125 Lei.

c) Dela 5—10.000.000 Lei:

Pentru oficiul Camerei de Comerț 750 Lei.

Pentru oficiul central 200 Lei.

d) Peste 10.000.000 Lei:

Pentru oficiul Camerei de Comerț 1000 Lei.

Mențiuni și radieri.

Pentru oficiul central 250 Lei.

Mențiuni de orice fel și radieri la firmele individuale:

Pentru oficiul Camerei de Comerț 100 Lei.

Pentru oficiul central 25 Lei.

Idem la firmele sociale:

Pentru oficiul Camerei de Comerț 200 Lei:

Pentru oficiul central 50 Lei.

CRONICA.

Cotele adiționale pentru drumuri. Neconstituționalitatea unor dispozițiuni din legea drumurilor. Secțiunile Unite al Curții de Casație, au avut de judecat săptămâna trecută recursul unui număr de contribuabili din Ardeal și Banat, contra modului arbitrar în care unele consilii județene, au fixat cota anuală adițională pentru drumuri.

Aceste hotărâri consiliile județene le-au luat în baza art. 58, litera j) din legea drumurilor, în 1929 care prevede că: „pentru drumurile județene, vicinale și comunale, se vor percepe și cote adiționale asupra veniturilor elementare, prevăzute în legea pentru unificarea contribuțiilor directe. Cotele se fixează anual, de către consiliile județene și rămân definitive după aprobarea lor de către Ministerul de interne, de acord cu cel de lucrări publice”.

Avocatul contribuabililor aflători în recurs, a susținut că textul de lege, care stă la baza impozitului acesta, este neconstituțional; și anume că este contrar art. 111 din Constituție, care dispune că: orice impozit județean sau comunal nu se poate așeza decât în limitele stabilite de lege, așa că — sunt contrare prevederilor Constituției, orice impozite comunale sau județene, nelimitate prin lege.

După o îndelungată deliberare, Curtea a admis recursurile și a declarat neconstituțională dispoziția citată, din legea drumurilor.

INTREPRINDERILE FORESTIERE ROMÂNE S. A.**CONVOACĂ**

pe domnii acționari la

a XI-a adunare generală ordinară,

ce se va ține în localul societății din Cluj (Piața Mihai Viteazul 39, etaj I.), în ziua de 10 Iunie 1931 la orele 10 a. m., cu următoarea

Ordine de zi:

1. Constituirea adunării generale;
2. Raportul Consiliului de Administrație despre gestiunea anului 1930;
3. Raportul Comitetului de Censori;
4. Bilanțul anual și hotărârea asupra acope-

rirei pierderii din bilanțul anului 1930.

5. Descărcarea Consiliului de Administrație și Comitetului de Censori pentru gestiunea anului 1930;
6. Modificarea art. 4 din statute referitor la reducerea capitalului dela 65.000.000 Lei la 39.000.000 Lei, și a art. 24 din statute, referitor la reducerea numărului cenzorilor dela 6 la 4 membri.
7. Ratificarea cooptării dlui Nicu Gatosky în Consiliul de Administrație;
8. Alegerea Comitetului de Censori pe un period de 3 ani;
9. Fixarea mărcilor de prezență.

Se atrage atențiunea domnilor acționari asupra art. 10 din statute, care dispune, că acțiunile sunt a se depune cu 8 zile înainte de Adunarea Generală.

Acțiunile se pot depune la: casieria societății noastre în Cluj, Banca Agrară S. A. Cluj, Banca Centrală pentru Comerț și Industrie Cluj, Banca Albina Sibiu, Banca Izvorul Alba-Iulia, „Ardeleana” Orăștie, precum și la sucursalele acestora: în București la Banca Marmorosch Blank & Co., în Iași la Banca Moldovei.

Intrucât la data fixată nu s'ar putea constitui adunarea generală conform art. 14 din statute, nefiind depuse numărul acțiunilor cerute, consiliul convoacă conform art. 15 din statute, adunarea generală pe ziua de 30 Iunie 1931, ora 10 în localul societății.

Consiliul de administrație

COMERȚUL LEMNULUI, S. A. CLUJ.

INVITĂ

pe acționari la

a VI-a adunare generală ordinară

ce se va ține în localul societății din Cluj, (Piața Mihai Diteazul 39, etaj I,) în ziua de 10 Iunie 1931, la orele 11^{1/2} a. m., cu următoarea

Ordine de zi:

1. Constituirea adunării generale;
2. Raportul Consiliului de administrație despre

gestiunea anului 1930;

3. Raportul Cenzorilor;
4. Bilanțul anual și hotărârea asupra profitului net;
5. Hotărârea asupra absolutului Consiliului de administrație și a cenzorilor;
6. Alegerea Consiliului de administrație pe un nou period de 3 ani;
7. Alegerea comitetului de Censori pe un period de 3 ani;
8. Fixarea mărcilor de prezență.

Acțiunile sunt a se depune la sedful societății, conform art. 13 din statute.

Consiliul de administrație.

IN DEPOZIT

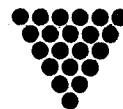
LA

„DACIA TRAIANĂ”

SIBIU

PIAȚA UNIRII 7

TELEFON : 168.

În depozit la „DACIA TRAIANĂ” Sibiu.